

„Haló, děvče! Máte tady veterinářskou ordinaci, že?“

Mandy Hopeová vzhledla od kola svého bicyklu, do kterého se právě snažila dopumpovat vzduch. Z otevřeného okénka sportovního automobilu na ni volal neznámý zavalitý muž se zarudlým lesknoucím se obličejem. „Ano, to je pravda! Jmenuje se to tady Archa zvířat,“ odpověděla Mandy a ukázala na vývěsní štít vyřezaný ze dřeva, který se lehce pohupoval ve vánku. „Jenže vlastně ještě není otevřeno. Pokud se samozřejmě nejedná o naléhavý případ...“

„Hm... Problém je spíš v tom, že já nemám zrovna čas tady dlouho okounět,“ odpověděl muž nervózně a utřel si velikánským strakatým kapesníkem čelo. „Ztratil jsem už spoustu času, když jsem chytal tady toho drobečka, a beztak i tak zmeškám první schůzku. Ty bys mi asi nemohla pomoci, abych ho dostal ven z auta, co?“

Neznámý muž se s viditelnou námahou vysoukal zpoza volantu a Mandy se nedokázala ubránit myšlence, jak se může někdo tak veliký cítit pohodlně v tak maličkém autě.

„Rozkošná hračka, co říkáš?“ prohodil muž hrdě. Za-

díval se společně s Mandy na svoje auto a pohladil ho rukou po nablýskané kapotě. „Sviští jako raketa. Mám ho už patnáct roků. Ještě od dob, kdy jsem byl mladý kluk. A pořád se s ním nedokážu rozloučit.“

Tím se vlastně vysvětluje vše, pomyslela si Mandy a snažila se potlačit úsměv. *Teď už tedy rozhodně žádný mladý kluk nejste.* „Takže co vás k nám vlastně přivedlo?“ zeptala se pak. Kolo opřela o zeď domu a nahlédla do vozu. Zmocnila se jí zvědavost a chtěla se podívat, jaké zvíře se neznámý snažil chytit.

„Zahlédl jsem toho chudáčka v příkopě vedle cesty,“ snažil se vysvětlit muž, třebaže to ve skutečnosti nebyla odpověď na dívčinu otázku. „Zdálo se mi, že má dost ošklivě poraněnou nohu. Povedlo se mi ho naložit a dát do staré krabice v autě, jenže on z ní utekl. Teď se schovává pod sedadlem spolujezdce a já ho nemůžu dostat ven.“ Odmlčel se a pohlédl na Mandy. „Jmenuju se Geoff Bates... A jen tak mimochodem – jsem zástupce firmy, která vyrábí cukroví a čokolády. Kolem vašeho vývěšního štítu jsem projížděl při cestách za obchodem už snad stokrát. Nikdy mě ale nenapadlo, že se tady jednoho dne zastavím...“

Obešel automobil, otevřel dveře na straně spolujezdce, podíval se na Mandy a povytáhl obočí. „Odhaduju, že jsi tak akorát velká, abys dosáhla na našeho malého kamaráda,“ prohodil. „Mohla bys to zkusit?“

„Tak dobře. Udělám, co bude v mých silách,“ odpověděla Mandy a došla kolem vozu k muži stojícímu u otevřených dvířek. Bylo to stejné jako vždycky – po každé stačilo, aby Mandy uslyšela o nemocném nebo poraněném zvířeti, a neuměla si vůbec představit, že by se mu snad nepokusila pomoci. Teď si zastrčila za jedno ucho pramen blondatých vlasů, sehnula se a pozorně na-

hlédla pod sedadlo spolujezdce. Zraněná zvířata jsou často vystrašená a Mandy byla v případě potřeby připravená okamžitě uskočit.

Zahleděly se na ni dvě oči připomínající kulaté korálky zasazené do zelené lesklé hlavy. Ve stinném úkrytu pod kůží potaženým sedadlem se uhnízdil sameček divoké kachny. Podlahu vozu pokrývaly pomačkané obaly od čokoládových tyčinek a zdálo se, že pták si mezi nimi docela příjemně lebedí. Rozhodně to nevypadalo, že by kamkoli spěchal.

„Už ho vidíš?“ zeptal se pan Bates odkudsi zezadu.
„Co tam vlastně tropí?“

„Prostě jenom sedí a vypadá docela spokojeně,“ oznámila Mandy a uslyšela, jak si muž nerudně odfrkl.

„Tak takovýmhle tempem se do Yorku v deset určitě nedostanu,“ zamumlal.

Mandy si dřepala na paty a přemýšlela, co by mohli udělat. Na kačera by nejspíš rukou dosáhla, jenže pták zahnaný do kouta by se mohl začít chovat agresivně. Silný kačeří zobák dokáže zasadit pořádně citelné údery a Mandy neměla rukavice. Najednou jí ale v mysli zableskl nápad.

„Mohl byste se natáhnout dovnitř druhými dveřmi a udělat trochu rámus?“ zeptala se a ohlédla se za panem Batesem. „Myslím, že takhle bychom ho snad vyhnali ven. A já budu nachystaná tady, abych ho chytila.“

„Výborný nápad!“ odvětil muž bez zaváhání a spěšně vyrazil kolem vozu, aby otevřel dvířka na straně řidiče. Mandy svlékla školní svetr a připravila si ho, aby jej hodila na kačera, jakmile vyrazí zpod sedadla.

„Kšááá, kšááá! Vylez ven, kačenko!“ volal pan Bates hlasitě a současně škrábal prsty zezadu o opěradlo sedadla spolujezdce. Zatímco skláněl hlavu do nitra vozu,

trčel jeho obrovský zadek vysoko do vzduchu. Tvář zavalitého muže stále více rudla námahou a Mandy se zmocnil strašlivý pocit, že nevydrží a vybuchne smíchy. Snažila se raději na muže ani nepodívat. *Nebud' přece tak škodolibá*, přikazovala sama sobě v duchu. *Vždyť on si dal tu práci, aby zastavil a pomohl... Fůra jiných lidí by prostě jenom projela kolem.* Ze všech sil se soustředila na to, co bylo právě nyní jejím úkolem.

Kačer vydal tlumený chraplavý skřek a Mandy se připravila na okamžik, až pták vyrazí ven. Pozorně sledovala, jak pan Bates volá na kačera a bubnuje prsty ještě hlasitěji zezadu do sedadla. Zdálo se, že muži zvolna dochází trpělivost, jenže pak se najednou ozvalo rozhořčené kváknutí, vynořila se špička žlutého zobáku a kačer táhnoucí jednu nohu s plovací blánou za sebou vyrazil zpoza sedadla konečně ven.

Mandy spustila na kačerčí tělo co nejopatrněji svetr, uchopila ptáka a zvedla jej. Držela ho pevně, ale současně i opatrně tak, aby kačerova poraněná noha směřovala pryč od ní. „No tak, všechno bude dobré,“ uklidňovala jej, zatímco pod prsty cítila, jak kačerovi zběsile tluče srdce. „Tady ti nikdo neublíží...“

Opatrně sundala kačerovi z hlavy svetr, aby pták viděl, kde je, a aby si ho ona sama mohla lépe prohlédnout. Kačerčí peří se na slunci rozzářilo nádhernými barvami. Pod lesknoucí se zelenou hlavičkou měl pták na krku jasně bílý náhrdelník z pírek. Jeho hrud' byla světle fialová. Dolní část těla pokrývalo šedivé peří kontrastující svou barvou s černým ocasem. Mandy nedokázala přesně určit, co se vlastně stalo s jeho poraněnou nohou. Vypadala ale oteklá a jen bezmocně visela. Kačer měl tupý, mdlý pohled. Najednou si ale dívka všimla zrádného kousku nylonového vlákna visícího z nohy ptáka.

„Chytil se do rybářského vlasce! Chudáček!“ vysvětlila Geoffu Batesovi, který se mezitím s úlevou narovnal a znovu si otíral obličej kapesníkem. „Pomůžete mi, abych ho odnesla dovnitř? Měli bychom mu to co možná nejrychleji sundat. Myslím, že dveře ordinace budou zamčené, ale dostaneme se tam i přes dům.“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ přisvědčil pan Bates. Otevřel Mandy branku a rychlým krokem za ní vyrazil po chodníčku. „Jsem ti opravdu moc vděčný, že jsi mi pomohla. Sám bych ho ven nikdy nedostal.“ Zvedl závoru, otevřel dveře do domu a ustoupil stranou, aby Mandy mohla projít.

Hopeovi žili ve starém kamenném domě v malé vesnici Welford v anglickém hrabství Yorkshire. Jejich veterinářská ordinace se nacházela v moderní přístavbě v zadní části domu. Podle názoru Mandy to bylo ideální řešení, neboť měla dokonalý přehled o zvířatech, která musela u zvěrolékaře na několik dnů zůstat, a v případě potřeby také často v ordinaci pomáhala. Oba rodiče, Emily a Adam Hopeovi, byli zvěrolékaři. Ze zvířat se

proto pro jejich dceru stala důležitá součást života už tak dlouho, jak si jen Mandy dokázala vzpomenout.

Zraněný kačer znovu chraplavě zakřičel, a zatímco jej Mandy nesla do domu, začal se v její náručí vzpouzet. „Neboj, neboj, všechno bude zase dobré,“ snažila se ho uklidnit. „Už ti jdeme spravit tvoji nožičku.“ Tatínek si ce odjel časně ráno na blízkou farmu, ale Mandy věděla, že maminka je doma a začne brzy ordinovat.

„Co to má znamenat?“ vyhrkla paní Hopeová, která právě vyšla z kuchyně. Vytřeštila překvapeně oči, když spatřila Mandy, držící v náručí kačera, a za ní rozložitou postavu pana Batese.

„Našel jsem toho kačera u silnice,“ začal pan Bates takřka omluvně vysvětlovat situaci mamince. „Nevěděl

jsem, co si s ním mám počít, a tak jsem ho přivezl sem.“

„Na noze má poranění od rybářského vlasce,“ dodala Mandy. „Vidíš? Tady je jeho konec.“

„Aha, už to vidím,“ odpověděla maminka. Sklonila se k ptákovi a odhrnula si rukou dozadu své dlouhé, kaštanově hnědé vlasy. Kačer ji ostražitě pozoroval z bezpečí Mandiny náruče. „Všimni si, jak je dehydrovaný,“ dodala paní Hopeová a opatrně podržela kačerův zobák otevřený. „Přesně tak. Zobák má zevnitř velice suchý. Ale žádné strachy! My ho tady docela určitě dáme zase dohromady.“

„Já teď ale nemůžu zaplatit za ošetření příliš vysokou částku,“ ozval se pan Bates mrzutě a vytáhl z kapsy malou bílou kartičku. „Možná byste mi ale mohla říci, kolik to bude přibližně stát. Tady je moje adresa a telefonní číslo.“

„O to se nestarejte,“ odpověděla paní Hopeová, jako by chtěla návštěvníka uklidnit. „Jsem si jistá, že to nebude stát nijak moc.“ Mandy na chvílku pohlédla mamince do očí a usmála se. Emily Hopeová měla možná lepšího obchodního ducha nežli její manžel, ale také ona občas podlehla sentimentalitě. Mandy samotné se ale stejně zdálo, že by pan Bates za svou obětavost neměl platit vůbec nic.

„Nádhera!“ řekl návštěvník hlasem plným úlevy. „A teď už budu muset opravdu jít, protože jinak přijdu docela určitě o práci.“ Sáhl do druhé kapsy saka, a když ji znovu vytáhl, držel v ruce dvě čokoládové tyčinky. Položil je na okraj stolu, mrkl na Mandy a dodal na vysvětlenou: „Tohle je na později, protože teď máte plné ruce práce. Děkuji za všechno!“

Když pan Bates odešel, začal se pták znovu pokoušet o útěk z Mandina sevření. „Mám ti ho zanešt

rovnou do ordinace, mami?“ zeptala se Mandy. „Zdá se mi, že je trochu rozrušený.“

„Ne, díky,“ odpověděla paní Hopeová rázným tónem, zatímco zavírala dveře za panem Batesem. Potom zručně vzala ptáka Mandy z náruče a dodala: „Pokud si nepospíš, přijdeš pozdě do školy. Simon právě otevírá ordinaci a jsem si jistá, že to ve dvou docela dobře zvládneme.“ Simon byl ošetřovatel, který si v Arše zvířat odbýval odbornou praxi a pomáhal manželům Hopeovým společně s jejich recepční Jean Knoxovou s prací.

„Ale mami...!“ snažila se Mandy protestovat. „Nemohla bych zůstat a asistovat ti?“

„Do školy! A hned!“ zavelela paní Hopeová přes rameno, ale to již sama kráčela do ordinace. „Žádné strachy, ten kačer tady ještě docela určitě bude, až přijdeš ze školy domů.“

Na silnici šlapala Mandy do pedálů kola jako o závod. Většinou jezdila společně se svým nejlepším kamarádem Jamesem Hunterem, který bydlel rovněž ve Welfordu. Tohoto ráno ale nebylo po Jamesovi ani vidu ani slechu. Nejspíš si myslel, že Mandy vyrazila do školy už dříve, a rozhodl se na ni proto nečekat. Mandy pustila jednou rukou řídítka a dlouze pohlédla na náramkové hodinky. Poznala, že na první hodinu přijde určitě pozdě! Byl pátek a to znamenalo, že právě začíná biologie! Povzdechla si a přinutila nohy, které ji už umdlévaly bolestí, aby šlapaly ještě o něco rychleji. Biologie bývala jejím nejoblíbenějším předmětem, ale právě teď to neplatilo. Jejich učitelka, slečna Templeová, se uzdravovala po operaci oka a do školy se měla vrátit až po prázdninách. Do té doby ji na biologii zastupoval pan Marsh.

Do prázdnin zbývalo ještě několik týdnů a nedalo se